

Dromen scheppen de toekomst

Pas nadat Anastasia me inzicht had gegeven in haar gevoelens en in haar behoefte om te bewijzen dat ze ondanks al haar ongewone vaardigheden een volwaardige, gewone vrouw is, begon ik te beseffen hoeveel pijn ik haar die ochtend had gedaan. Ik bood haar nogmaals mijn verontschuldiging aan. Anastasia antwoordde dat ze niet boos was, maar dat ze zich na dit voorval zorgen maakte omdat ze zoveel had teweeggebracht in mijn leven.

‘Wat heb je dan teweeggebracht dat zo verschrikkelijk is?’ vroeg ik en kreeg het zoveelste relaas te horen dat je niet met goed fatsoen aan iemand kunt vertellen die liever voor normaal gehouden wil worden.

‘Toen het passagiersschip wegvoer en de feestgangers terugliepen naar het dorp,’ begon Anastasia haar verhaal, ‘ben ik nog even alleen aan de oever blijven staan. Ik voelde me opgewekt. Daarna ben ik naar mijn bos gelopen, waar de dag zijn gewone gang nam. Tegen de avond, toen de sterren zichtbaar werden, ben ik op het gras gaan liggen en heb gedroomd. Dat was het moment waarop dat plan ontstond.’

‘Welk plan?’

‘Weet je, datgene wat ik weet, is ook bij verschillende mensen in jullie wereld bekend. Maar ze weten allemaal maar een stukje. Samen weten ze bijna alles, maar ze doorgronden de werking van het hele mechanisme niet helemaal. Daarom begon ik te dromen. Mijn droom ging als volgt. Ik droomde dat jij naar de grote stad zou gaan en dat je aan een heleboel mensen zou vertellen over mij en wat ik je allemaal verteld heb en nog ga vertellen. Jij ging dat doen met de middelen die jullie gewoonlijk gebruiken om informatie te verspreiden: je schreef een boek. Heel veel mensen lazen dat boek en onderkenden de waarheid die het bevatte. Ze werden minder vaak ziek, hun houding ten opzichte van kinderen veranderde en ze werkten nieuwe onderwijsmethoden uit. De mensen begonnen meer van alles en iedereen te houden en de Aarde straalde meer lichte energie uit. Kunstenaars schilderden mijn portret en dat werden de beste

werken die ze tot dan toe gemaakt hadden. Ik deed mijn best om hen te inspireren. Er werd iets gemaakt dat bij jullie 'film' wordt genoemd en dat werd een prachtige film. Jij ging al die dingen bekijken en je dacht aan mij. Allerlei geleerden met wie je in contact kwam, begrepen wat ik te zeggen had, en zagen de waarde ervan in. Zij konden veel dingen verduidelijken voor jou.

Jij hechtte meer geloof aan hen dan aan mij en je zag in dat ik geen heks was, maar een mens die alleen maar over meer informatie beschikt dan anderen. De dingen die je schreef, werden met interesse ontvangen en je werd rijk. Je had bankrekeningen in negentien verschillende landen. En je maakte een reis naar de heilige plaatsen, wat hielp om je van alle duistere energie die je in je meedraagt te ontdoen. Je dacht aan mij en je hield van mij, en je wilde mij en je zoon bezoeken.

Mijn droom was heel levendig en helder, en misschien werkte hij ook als een soort smeekbede. Daarom is dit alles waarschijnlijk gebeurd. Zij hebben het blijkbaar opgevat als een project dat klaar is voor uitvoering, en hebben besloten dat het tijd is om mensen over het tijdvak van de duistere krachten heen te helpen naar een ruimte van de tijd waar geen duistere krachten zijn. Dat mag, als het plan tot in detail wordt ontworpen in de ziel en gedachten van een aardse mens. Blijkbaar vonden Zij het een goed plan. Misschien hebben Zij er zelf elementen aan toegevoegd, want de duistere krachten hebben hun werkzaamheid geïntensiveerd. Dit is nog nooit eerder gebeurd. Dat werd me duidelijk door de zoemende ceder. Zijn lichtbundel werd opeens veel dikker en sterker. Hij zoemt nu ook veel harder, alsof hij zich haast om zijn licht en energie af te geven.'

Ik luisterde naar Anastasia en raakte er steeds meer van overtuigd dat ze gek was. Misschien was ze lang geleden uit een of andere inrichting ontsnapt en woonde ze sindsdien in het bos. En ik was nog wel met haar naar bed geweest. Er zou een kind geboren worden. Wat een toestand...

Ik merkte de oprechtheid en opgetogenheid op waarmee ze sprak en probeerde haar tot bedaren te brengen:

'Maak je geen illusies, Anastasia, je plan is hoe dan ook onuitvoerbaar. Dus hoeven de duistere en lichte krachten ook niet met elkaar te vechten. Je kent de details van ons dagelijks leven met zijn wetten en regels niet goed genoeg. Er worden bij ons tegenwoordig een heleboel boeken uitgegeven, maar zelfs naar de boeken van bekende schrijvers is bijna geen vraag. En ik ben niet eens een schrijver. Ik heb geen talent, geen aanleg, en geen opleiding.'

'Die had je niet, maar die heb je nu wel,' luidde het antwoord.

'Goed,' ging ik verder met mijn poging om haar tot bedaren te brengen, 'zelfs als ik het zou proberen, zal niemand het willen uitgeven; niemand zal geloven dat je bestaat.'

'Maar ik besta toch. Ik besta voor diegenen voor wie ik besta. Zij geloven het en zij zullen je helpen, op precies dezelfde wijze als dat ik hen zal helpen. Allemaal met elkaar zullen we...'

'Ik denk er niet over om zelfs maar een poging te doen om te schrijven. Probeer nu maar eens tot je door te laten dringen dat het nergens op slaat!'

'Maar je zult wél schrijven. Het is duidelijk dat Zij al een hele reeks omstandigheden op touw hebben gezet die je daartoe zullen dwingen.'

'Denk je dat ik een speelgoedje ben, waar iemand naar geloven mee kan spelen?'

'Nee, er hangt ook een heleboel van jezelf af. De duistere krachten zullen alles in het werk stellen om je tegen te werken. Ze zullen je zelfs tot zelfmoord aanzetten, door de illusie te scheppen dat alles hopeloos is, dat er geen andere uitweg meer is.'

'Hou op, Anastasia. Ik heb genoeg van die fantasieën van je.'

'Denk je dat dit fantasieën zijn?'

'Ja! Ja! Fantasieën...', en opeens viel ik stil. Er flitste een gedachte door mij heen en de tijd bleef stilstaan. Ik zag de gebeurtenissen van de afgelopen periode voor mijn geestesoog langstrekken en het drong tot me door dat alles wat ze zei terwijl ze over haar dromen sprak, inclusief een zoon, al vorig jaar 'gezaaid' was, toen ik haar nog helemaal niet goed kende, nog niet met haar naar bed was geweest. Nu, een jaar later, gebeurde dit alles in werkelijkheid.

‘Dus alles is al aan het gebeuren. Wil je zeggen dat al deze dingen met elkaar samenhangen?’ vroeg ik aan haar.

‘Natuurlijk. Als Zij en ik niet een beetje hadden geholpen, dan was jouw tweede expeditie onmogelijk geweest. Je kon na de eerste expeditie nog maar nauwelijks de eindjes aan elkaar knopen en ook geen aanspraak meer maken op het passagiersschip.’

‘Dus je wilt zeggen dat je invloed hebt uitgeoefend op de scheepvaartmaatschappij en de firma’s die mij geholpen hebben?’

‘Ja.’

‘Maar je laat mij failliet gaan en daarmee berokken je hén ook schade. Wie geeft jou het recht dat te doen? En dat terwijl ik het schip heb verlaten en hier met jou zit te praten. Waarschijnlijk is de hele lading inmiddels al gestolen. Jij hebt me gehypnotiseerd. Of nog erger, je bent een heks. Ja, een heks, dat ben je! Je hebt helemaal niets, zelfs geen huis en je zit hier maar te filosoferen, jij toverkol. Ik ben een zakenman! Begrijp je wat dat is? Een ondernemer! Zelf als ik hier dood ga, zullen mijn schepen de rivier bevaren en mensen van goederen voorzien. Dat is mijn verdienste, ik kan iedereen, inclusief jou, voorzien van de goederen die nodig zijn. En wat kun jij voor mij doen?’

‘Ik? Wat ik voor jou kan doen? Ik geef je een druppel hemelse tederheid, ik geef je rust en je zult een helderziend genie worden. Ik ben je voorbeeld.’

‘Voorbeeld? Wie heeft er behoefte aan zo’n voorbeeld? Wat heb ik daaraan?’

‘Het zal je helpen een boek voor mensen te schrijven.’

‘Daar ben je alweer allerlei narigheid aan het veroorzaken met die mystiek. Kun je niet gewoon leven, zoals ieder mens?’

‘Ik heb niets en niemand ooit kwaad gedaan en sterker nog, ik kán dat zelfs niet doen. Ik ben een mens! Als jij je zo druk maakt over materiële welvaart en geld zul je even geduld moeten hebben. Dat komt allemaal weer terug. Ik ben er verantwoordelijk voor dat ik het op die manier gedroomd heb – dat je het een tijdje moeilijk zult hebben – maar ik kon toen niets anders verzinnen. Logica alleen werkt niet bij jou. Jij kunt alleen door de levensomstandigheden in

jullie wereld tot begrip worden gedwongen.'

'Daar zullen we het hebben!' zei ik verontwaardigd. 'Dus ik moet gedwongen worden. Jij zult daar wel eens voor zorgen en dan wil je ook nog dat ik je voor een normaal mens houdt?'

'Ik ben een mens, een vrouw!' Ik zag dat Anastasia zich hevig opwond. Ze riep: 'Ik wilde en wil alleen maar het goede, het lichte. Ik wilde dat je je ontdoet van die donkere energie. Daarom heb ik de reis langs heilige plaatsen bedacht en ook het boek. Zij hebben mijn plan aangenomen. De duistere krachten zijn met Hen in gevecht. Maar op de belangrijkste punten winnen ze nooit.'

'En jij staat alleen maar toe te kijken, met al je intelligentie, informatie en energie?'

'Bij de confrontatie van deze twee grote krachten is het effect van mijn inspanningen onbetekenend. Daar is de hulp van vele anderen uit jullie wereld bij nodig. Ik blijf naar die mensen zoeken en ik zal ze vinden, daar ben ik zeker van. Ik zal het op dezelfde manier doen als die keer dat jij in het ziekenhuis lag. Maar ook jij zou wat bewuster moeten worden. Je moet de duisternis in jezelf overwinnen.'

'Wat voor duisternis moet ik overwinnen? Wat heb ik in het ziekenhuis voor kwaads gedaan? Trouwens, hoe had jij mij kunnen genezen als je niet eens in de buurt was?'

'Je hebt mijn aanwezigheid gewoon niet opgemerkt, maar ik was er wel. Toen ik op het schip was, had ik een tak van de zoemende ceder bij me. Dat was de tak die mijn moeder had afgebroken voordat ze omkwam. Ik heb die in jouw hut achtergelaten toen jij me daar had uitgenodigd. Je was toen al ziek, dat voelde ik. Kun je je die tak nog herinneren?'

'Ja', antwoordde ik. Die tak had inderdaad nog lange tijd in mijn hut gehangen. Veel bemanningsleden hadden die tak daar gezien en ik had hem meegenomen naar Novosibirsk. Maar ik had er geen bijzondere betekenis aan toegekend.

'Je hebt hem gewoon weggegooid.'

'Maar hoe kon ik weten dat...'

'Ja, je wist het niet en je hebt hem weggegooid...dus kon die tak

van mijn moeder je niet helpen bij de genezing. Vervolgens kwam je in het ziekenhuis terecht. Als je weer thuis bent, moet je het dossier met je ziektegeschiedenis nog maar eens doorlezen. Daarin zul je zien dat er, ondanks de krachtige medicijnen die je kreeg, geen verbetering in je toestand optrad. Totdat je pijnboompittenolie-injecties kreeg. De arts hield zich normaal gesproken altijd strikt aan de voorgeschreven geneeswijze, en had daar ook eigenlijk niet van af mogen wijken. Dat deed ze echter wel. Ze week af van de regels en deed iets dat in geen enkel medisch handboek beschreven staat. Weet je dat nog?’

‘Ja.’

‘De arts die jou behandelde, was afdelingshoofd bij één van de beste klinieken in de stad. Jouw ziektebeeld hoorde helemaal niet thuis op haar afdeling. De afdeling die gespecialiseerd was in jouw ziekte lag één verdieping hoger in hetzelfde gebouw. En toch liet ze je blijven. Zo was het toch?’

‘Inderdaad!’

‘Ze bracht de naalden in terwijl er zachte muziek te horen was in die halfverduisterde kamer.’

Anastasia vertelde het hele verhaal precies zoals het gebeurd was.

‘Kun je je die vrouw nog voor de geest halen?’

‘Ja, ze was afdelingshoofd in het toenmalige Regionale Ziekenhuis.’

Anastasia keek me ernstig aan en zei: ‘Van wat voor muziek houdt u?... Dat is goed... Is het goed zo?... Is het niet te luid?’ Ik wist niet wat ik hoorde, de koude rillingen liepen over mijn lijf. Ze had het met de stem en de intonatie van dat afdelingshoofd gezegd.

‘Anastasia!’ riep ik.

Ze onderbrak me:

‘Luister nu eens, en wees niet zo verbaasd. Denk nou toch even door! Probeer eindelijk tot je door te laten dringen wat ik je zeg! Het is allemaal zo eenvoudig...’

Toen vervolgde ze:

‘Deze arts is een goed mens. Ze is een echte dokter. Het was gemakkelijk om met haar te werken. Ze is hartelijk en open. Ik wilde niet dat je overgeplaatst zou worden naar die andere afdeling, ook

al was dat de juiste afdeling voor jouw ziekte: maar zij werkte daar niet. Ze heeft haar chef toestemming gevraagd om jou op haar afdeling te laten, zodat zij je kon genezen. Ze vóelde gewoon dat ze dat kon. Ze wist dat jouw ziekte het gevolg was van 'iets anders'. Met dat 'iets anders' heeft ze de strijd aangeboden. Ze is een échte arts.

Maar wat deed jij? Jij ging door met roken, dronk alcohol zoveel je opkon, at scherp gekruid en te zout en dat terwijl je een ernstige maagzweer had. Je hebt jezelf op geen enkele manier in acht genomen, je hebt je niets ontzegd. Zonder het zelf te beseffen had je ergens in jouw onderbewustzijn het idee dat jou niets kon overkomen, dat je nergens bang voor hoefde te zijn. Mijn hulp heeft je waarschijnlijk meer kwaad dan goed gedaan. De duisternis in je is niet minder geworden, en je werd er ook niet bewuster of wilskrachtiger van. Toen je weer beter was, heb je een van je medewerkers gestuurd om haar te bedanken. Terwijl deze vrouw je leven heeft gered. Zelf heb je haar niet één keer gebeld. Daar had ze op gehoopt, ze hield van je, net zoals...'

'Jij, of zij, Anastasia?'

'Wij allebei, als het op die manier duidelijker voor je is.'

Zonder het zelf te merken, stond ik op en liep een eindje uit haar buurt. De wirwar van gevoelens en gedachten maakte mijn verhouding tot haar steeds onduidelijker.

'Daar hebben we het weer! Je begrijpt alweer niet hoe ik dat doe. Je wordt bang voor me, terwijl het allemaal zó simpel is! Ik doe het met behulp van mijn voorstellingsvermogen en een nauwkeurige analyse van alle mogelijke varianten. En jij dacht weer dat ik...'

Ze zweeg en boog haar hoofd diep over haar knieën. Ik bleef staan zonder een woord te zeggen en dacht: waarom vertelt ze toch aan één stuk door van die ongelofelijke dingen? Ze vertelt ze, om vervolgens van slag te raken als ik er niets van begrijp. Ze kan blijkbaar niet begrijpen dat geen enkel normaal mens haar woorden, en daarmee ook haarzelf, voor normaal kan houden.' Ik liep toch maar naar

haar toe en streek het haar dat over haar ogen viel opzij. Uit haar grote grijsblauwe ogen rolden tranen. Ze glimlachte en zei iets dat niet bij haar paste:

'Ach, zo zijn vrouwen nu eenmaal... Op dit moment brengt mijn bestaan je in verwarring, je gelooft je ogen niet. Ook mijn woorden geloof je niet helemaal en je begrijpt niet wat ik tegen je zeg. Je verbaast je over het feit dat ik besta en je verbaast je over mijn vermogens. Je ziet mij niet meer als een gewoon mens. En toch ben ik, gelóóf me nou maar, een mens en geen heks.

Je vindt mijn manier van leven ongebruikelijk en valt van de ene verbazing in de andere. Maar voor mij is het een raadsel dat er andere dingen zijn waarover jij je helemaal niet verbaast; waar je niet eens bij stilstaat zó vanzelfsprekend zijn ze voor jou. Ik zal je een voorbeeld geven: De mensen beschouwen de Aarde – een kosmisch lichaam – als de grootste schepping van het Allerhoogste Intellect, met andere woorden, ze zien het levende mechanisme van de Aarde als de grootste prestatie van dat Intellect. Desondanks zijn ze voortdurend bezig dit mechanisme te folteren en stellen ze alles in het werk om het te vernietigen.

Jullie gaan prat op door mensenhanden gemaakte raketten en vliegtuigen, maar vergeten dat al die mechanische dingen zijn opgebouwd uit gesloopte en omgesmolten onderdelen van dit grootste mechanisme. Probeer je eens een wezen voor te stellen dat onderdelen sloopt uit een vliegtuig dat door de lucht vliegt, om er een hamer van te maken, of een hark, en vervolgens trots is op het primitieve werktuig dat hij heeft gemaakt! Hij begrijpt niet dat je een vliegtuig in volle vlucht niet onbeperkt kunt slopen. Hoe is het toch mogelijk dat jullie niet begrijpen dat je de Aarde niet onbeperkt kunt vernietigen!

Jullie beschouwen de ontwikkeling van de computer als een grote intellectuele prestatie, maar er zijn maar weinig mensen die doorhebben dat een computer uiteindelijk slechts vergeleken kan worden met een hersenprothese. Kun je je voorstellen wat er gebeurt als een kerngezond mens voortaan alleen nog maar op krukken loopt? Zijn beenspieren zullen ongetwijfeld wegwijnen. Appara-

ten zullen een menselijk brein nooit kunnen evenaren, als dat voortdurend getraind wordt...'

Er rolde een traan over haar wang. Ze veegde die met haar handpalm weg en zette haar betoog voort. Destijds kon ik nog niet vermoeden dat haar woorden zoveel mensen in beroering zouden brengen, en dat ze een nieuwe impuls zouden geven aan de wetenschap. Zelfs als men ze alleen als hypothese zou beschouwen, kennen deze opvattingen hun gelijke niet.

Volgens Anastasia is de zon een soort spiegel die een van de Aarde uitgaande, voor het blote oog onzichtbare straling weerkaatst. Deze straling is afkomstig van mensen die liefde, blijdschap of andere lichte gevoelens ervaren. Weerkaatst door de zon keert deze straling terug naar de Aarde in de vorm van zonlicht en schenkt leven op Aarde. Ze voerde een reeks bewijzen aan voor dit idee, maar het was niet eenvoudig die te begrijpen.

'Als de Aarde en andere planeten de zegenende energie van de zon alleen maar zouden verbruiken,' zei ze, 'dan zou de zon langzaam maar zeker uitdoven en niet gelijkmatig licht uitstralen. Maar eenzijdige processen komen niet voor in het universum; dat is nu eenmaal onmogelijk, omdat alles met elkaar samenhangt.'

Ze maakte me opmerkzaam op de woorden uit de bijbel: 'En het licht was het leven der mensen'.

Anastasia beweerde tevens dat gevoelens van de ene mens naar de andere worden overgedragen via de weerkaatsing door kosmische lichamen. Ze gaf hierbij een voorbeeld:

'Geen mens op aarde kan zeggen dat hij of zij het niet merkt wanneer iemand van hem of haar houdt. Het is vooral goed voelbaar als degene die liefheeft in de buurt is. Jullie noemen dat intuïtie. Maar in werkelijkheid gaan er onzichtbare lichtgolven van die liefhebbende persoon uit. Maar ook als die liefhebbende persoon niet in de buurt is, kan men die golven van liefde voelen, als die gevoelens sterk genoeg zijn. Men kan wonderen verrichten met behulp van dit gevoel van liefde, en al helemaal als men het wezen en de oorsprong ervan begrijpt. Jullie noemen dat wonderen, raadsele of buitengewone vermogens. Vertel me, Vladimir, voel je je nu beter

in mijn aanwezigheid? Ik bedoel, voel je je op de een of andere manier lichter, warmer? Meer vervuld?’

‘Ja, inderdaad’, antwoordde ik.

‘Let dan nu goed op wat er met je gebeurt als ik me nog meer op je concentreer.’

Anastasia richtte haar ogen omlaag, deed een paar stappen achteruit en bleef toen staan. Er begon een heerlijke warmte door mijn lichaam te stromen. De warmte nam toe, maar zonder te branden, ik kreeg het niet heet. Ze draaide zich om, liep een eindje verder weg en verschuilde zich achter een dikke boomstam. Het aangenaam warme gevoel bleef, maar werd aangevuld met iets nieuws: alsof mijn hart hulp kreeg om het bloed door mijn aderen te pompen, alsof met iedere hartslag het bloed met een wervelende vaart iedere vezel in mijn lichaam bereikte. Mijn voeten begonnen te zweten en werden helemaal nat.

‘Zie je wel? Begrijp je het nu?’ zei Anastasia, triomfantelijk achter de boom vandaan komend, alsof ze het onomstotelijke bewijs had geleverd. ‘Je kon alles voelen, en toen ik achter de boom ging staan werd het gevoel nog sterker, hoewel je mij niet kon zien. Vertel eens wat je voelde.’

Ik vertelde wat ik gevoeld had en vroeg wat de boom ermee te maken had.

‘De golven informatie en licht stroomden in het begin rechtstreeks van mij naar jou, en dat veranderde niet toen ik me verschool. Je zou verwachten dat toen ik achter de boom ging staan, de boom die golven had moeten verstoren, omdat hij zijn eigen informatie en zijn eigen uitstraling heeft; maar dat gebeurde niet. De gevoelsgolven kwamen zelfs versterkt naar je toe, na weerkaatsing door de kosmische lichamen. Daarna heb ik een wonder verricht, of tenminste dat is hoe jullie het zouden noemen: je voeten gingen zweten. Dat heb je me niet verteld.’

‘Het leek me niet belangrijk. Wat is er zo wonderbaarlijk aan zwellende voeten?’

‘Ik heb via het zweten van je voeten een heleboel giftige stoffen en ziektekiemen uit je lichaam geperst. Als het goed is voel je je nu

een stuk beter. Het is zelfs zichtbaar, je rug is aanzienlijk rechter.’
Inderdaad voelde ik me lichamelijk een stuk beter.
‘Dus jij concentreert je en droomt van iets en vervolgens gebeurt alles zoals jij dat gedroomd hebt?’
‘Ongeveer, ja.’
‘Lukt dat altijd? Ook als je bijvoorbeeld niet over een genezing droomt, maar over iets anders?’
‘Altijd. Als ik tenminste geen abstracte dingen droom. De droom moet concreet zijn, tot in de kleinste details uitgewerkt, en niet strijdig met de spirituele wetten van het bestaan. Het is niet gemakkelijk om zo’n droom te laten ontstaan. Ik moet razendsnel denken, oftewel mijn gedachten moeten vliegensvlug langskomen, en ook de intensiteit en het trillingsgetal van mijn gevoelens moeten kloppen. Maar als dat het geval is, dan moet de droom wel uitkomen. Dat kan niet anders. Daar kunnen een heleboel mensen over meepraten. Vraag maar aan je vrienden en bekenden. Waarschijnlijk vind je onder hen mensen die een droom hadden die geheel of gedeeltelijk is uitgekomen.’
‘Uitgewerkte details...gedachten die razendsnel langskomen. Vertel eens, toen je droomde over de dichters, de schilders en het boek, heb je toen alles tot in detail uitgewerkt? Waren je gedachten snel genoeg?’
‘Buitengewoon snel en concreet, tot in het allerkleinste detail.’
‘Dus je denkt dat die droom helemaal in vervulling gaat?’
‘Ja, hij gaat helemaal in vervulling, dat weet ik zeker.’
‘Wat gebeurde er nog meer in je droom. Heb je me alles verteld?’
‘Niet alles.’
‘Vertel me dan maar alles.’
‘Wil je dat horen, Vladimir? Echt waar?’
‘Ja.’
Het gezicht van Anastasia straalde, alsof iemand er een schijnwerper op had gericht.
Bevlogen en geëmotioneerd begon ze aan haar verbijsterende monoloog.